رسالت

روزنامه سیاسی، فرهنگی، اقتصادی و اجتماعی صبح ایران

صاحب امتیاز: بنیاد رسالت
مدیرمسئول: محسن پیرهادی
سردبیر: مسعود پیرهادی
نشانی: تهران، خیابان استاد نجات اللهی جنوبی خیابان شهید اسماعیل محمدی- پلاک ۱
کدپستی: ۱۵۹۹۹۷۶۷۱۱ | تلفن: ۱۰-۸۸۹۱۰۸۰۶
نمابر: ۸۸۹۰۶۷۸۵ | چاپ: صمیم | تلفن: ۴۴۵۳۳۷۲۵

دوشنبه
۱۳ مرداد ۱۴۰۴
۱۰ صفر ۱۴۴۷
۴ آگوست ۲۰۲۵
سال چهلم
شماره ۱۱۱۹۷

WWW.RESALAT-NEWS.COM

اوقات شرعی
اذان ظهر: ۱۲:۱۰
اذان مغرب: ۱۹:۲۵
اذان صبح فردا: ۳:۴۰
طلوع آفتاب فردا: ۵:۱۵

خوانندگان فهیم روزنامه رسالت می‌توانند پیام‌های خود را به سامانه‌های ۱۰۰۰۲۱۸۸۹۱۰۸۰۸ یا ۵۰۰۰۱۰۶۰۶۵۸۱۱۹ پیامک کرده و مسائل و مشکلات خود را بیان نمایند. بی‌صبرانه منتظر پیام‌های گرم شما هستیم.

کلام امیر

امام علیه‌السلام فرمود: فرزند بر پدر حقی دارد و پدر را نیز بر فرزند حقی است. حق پدر بر فرزندان این است که در همه چیز جز در معصیت خداوند سبحان از او اطاعت کنند و حق فرزند بر پدر این است که نام نیک بر او بگذارد و او را به خوبی ادب آموزد (و تربیت کند) و قرآن را به او تعلیم دهد.

شاه‌بیت

اگر عاقل بود، داند، که مجنون صبر نتواند
شتر جایی بخواباند، که لیلی را بود منزل

سعدی

یکی از بحران‌های بی‌شمار غزه، جایی که کودکان آواره بازی‌ای به نام «حمله هوایی» انجام می‌دهند، کمبود منابع سلامت روان است

غزه از نگاه یک روان‌درمانگر

اولین باری که پسرم رفیک سه سال و نیمه از من پرسید «آیا امروز می‌میریم؟» در دسامبر ۲۰۲۳ بود؛ حدود دو ماه پس از آغاز جنگ در آن زمان، روی تخت بهبودی دراز کشیده بودیم و هنوز از لرزش انفجاری که سقف خانه‌مان در شهر غزه را روی سرمان فرود آورده بود، می‌لرزیدیم. تمام اعضای خانواده‌ام قبل از نجات، بیهوش و خونین روی زمین افتاده بودند. رفیک روی زمین حلقه زده بود، آنقدر نزدیک که می‌توانستم او را ببینم، اما آنقدر دور که نمی‌توانستم دستم را دراز کنم و او را بغل کنم. وقتی از زیر آوار بیرون کشیده شدیم، با خودم فکر کردم: این همان لحظه‌ای است که مغز یک کودک را برای همیشه تغییر می‌دهد. از آن زمان، شاهد این دگرگونی در پسرم بوده‌ام. نور جراده، مدیر بخش سلامت روان در غزه، هر روز چنین تغییراتی را می‌بیند. او در چادرهای درمانی بدون عایق صوتی کار می‌کند؛ چادرهایی با تخت‌های تاشو که هر کدام مرزی بین یک آسیب روحی و آسیب دیگر هستند. بیماران پیاده می‌رسند — بعضی کیلومترها راه آمده‌اند، بسیاری توسط اعضای خانواده‌شان آورده شده‌اند که نمی‌دانستند چه کار دیگری می‌توانند بکنند. جراده می‌گوید: «بعضی اصلا حرف نمی‌زنند؛ خیره می‌شوند و گاهی هم فریاد می‌زنند. اما بیشترشان ساعت‌ها بی‌وقفه گریه می‌کنند.» کودکان از جراده می‌پرسند آیا می‌توانند به مدرسه برگردند، انگار که «عادی بودن» جایی در همان نزدیکی‌ها پنهان شده است.

جراده از بررسی چهارده ساله گفت که اوایل ۲۰۲۴ برای خرید از بازار از خانه بیرون رفته بود. در نبود او، یک حمله هوایی خانه‌شان را با خاک یکسان کرد و تقریبا همه اعضای خانواده‌اش را کشت، به جز برادر کوچک‌ترش. حالا این دو، کاملا تنها هستند. پسر بزرگ‌تر به جراده گفته بود: «کاش با آن‌ها مرده بودم».

قبل از جنگ، جراده در کلینیکی کار می‌کرد که اتاق درمان کوچکی داشت؛ قفسه‌هایی پر از اسباب بازی، یک فرش و کتاب‌های مصور. فضایی بود برای شنیدن دنیای درونی کودکانی که برای تحمل این همه درد، بیش از حد کوچک بودند. حالا، مثل اخراس، او هم به وسایلی مثل اسباب بازی‌های نجات یافته و مداد رنگی‌ها متکی است تا بیماران کوچکش را آرام کند. «به آن‌ها می‌گویم گریه کردن اشکالی ندارد، اما این را آرام زمزمه می‌کنم چون نمی‌خواهم بغض خودم هم بشکند».

برای اخراس و جراده، چارچوب‌های سنتی درمان درجایی که از رنج بی‌پایان اشباع شده، دیگر کافی نیست. چند ماه قبل از جنگ، آن‌ها برای تکمیل یک دوره مشاهده‌ای با برنامه رهبری بازدیدکنندگان بین‌المللی (IVLP) به آمریکا سفر کرده بودند — یک ابتکار دولتی که متخصصان سراسر جهان را گرد هم می‌آورد تا همکاری و تبادل دانش را تقویت کند. آن‌ها در ژوئن ۲۰۲۳ به غزه بازگشتند، با ایده‌های جدید، اما خیلی زود با واقعیتی روبه‌رو شدند که همه آموخته‌هایشان را به چالش کشید.

تنها چند روز پس از آغاز جنگ، زیرساخت‌های سلامت روان در غزه شروع به فروپاشی کرد. در ۵ نوامبر ۲۰۲۳، یک بیمارستان روان‌پزشکی در نوار غزه پس از گزارش‌هایی از آسیب دیدن در یک حمله، از کار افتاد. در همین حال، کلینیک‌های سلامت روان جامعه یا تعطیل شده‌اند یا به دلیل ناامنی یا کمبود نیرو جابه‌جا شده‌اند. در نتیجه، نزدیک به نیم میلیون نفر که با مشکلات سلامت روان دست‌وپنجه نرم می‌کنند، به مراقبت‌های ضروری دسترسی ندارند.

سازمان‌های بشردوستانه سعی کرده‌اند این شکاف را پر کنند، اما ابعاد بحران غیرقابل تحمل است. تا پایان ۲۰۲۴، حدود هشتصد هزار نفر در غزه و کرانه باختری نوعی از حمایت روانی یا روان اجتماعی دریافت کرده‌اند. این کمک‌ها شامل فضاهای دوستدار کودک و فعالیت‌های گروهی یونیسف تا مداخلات اضطراری روان اجتماعی سازمان‌های غیردولتی مثل «انجمن کمک به پناهندگان خاورنزدیک آمریکا» (ANEER) بوده است — که برای بیش از هزار کودک آواره در پناهگاه‌ها و اردوگاه‌ها برنامه‌های ساختاریافته ترتیب داده است. اما این حمایت‌ها عمدتا کوتاه‌مدت و ابتدایی هستند — برای تثبیت روانی طراحی شده‌اند، نه بهبود بلندمدت. در شرایط آوارگی گسترده و ضربه‌های روحی طولانی، هنوز نیاز مبرمی به مراقبت مستمر و فشرده وجود دارد. «آژانس امداد و کارسازمان ملل (UNRWA)» در آگوست ۲۰۲۴ گزارش داد که از حدود ۱/۳ میلیون آواره در غزه، تنها ده هزار نفر مشاوره دریافت کرده‌اند و حدود هفت هزار نفر تحت درمان تخصصی، از جمله برای اختلالات روانی، قرار گرفته‌اند.

جراده از مادری پنج فرزند گفت که قبل از جنگ افسردگی خفیفی داشت. سپس آوارگی، مرگ عزیزان، از دست دادن خانه و گرسنگی در چادرها آمد. او به فکر خودکشی افتاد. جراده یک برنامه مراقبتی از صفر ساخت: درمان شناختی-رفتاری، تمرینات تنفسی، داروهای ضدافسردگی، تنظیم هیجانی و روال‌های عملی برای بقا. جراده می‌گوید: «این کاری است که جنگ می‌کند؛ بیماری قابل مدیریت را به یک وضعیت اضطراری تهدیدکننده زندگی تبدیل می‌کند.»

اروا السکافی، روانشناس کودک، مربی پزشکی، درمانگر، معلم و مادر، قبل از جنگ در یک کلینیک خصوصی در غزه کار می‌کرد — کودکان را از زخم‌های عاطفی عبور می‌داد، به درمانگران آموزش می‌داد که چگونه امنیت روانی ایجاد کنند و کارگاه‌هایی درباره بهبودی از ضربه روحی برگزار می‌کرد. او گفت: «کارگاه من تبدیل به سردخانه شد.» او در هفته‌های اول حملات، خود را در چادرهای سازمان ملل، راهروهای مدارس و پناهگاه‌ها یافت، آن هم در حالی که درمان قطع عضو شدگان و کودکانی که از زیر آوار نجات یافته بودند در حالی که خواهر و برادرها و والدینشان هنوز زیر آن بودند. خانواده خودش نیز سه بار آواره شد: از شهر غزه به دیر البلح، سپس رفح، و بعد الزاویدا.

سکافی یکی از معدود روانپزشکانی است که در یک مرکز کوچک هنوز پابرجا کار می‌کند. او و غدیر الشرفه، روانشناس بالینی متخصص در درمان شناختی-رفتاری متمرکز بر ضربه روحی و درمان روایی، بخشی از تیم در حال کوچک شدن سازمانی به نام HEAL Palestine هستند. شرفه در اردوگاه‌ها و پناهگاه‌ها ضربه‌های روحی را دیدایی می‌کند و از شمار نوجوانانی که به دلیل افکار خودکشی درمان کرده، دیگر خبر ندارد. تخته clipboard او سنگین شده است. می‌گوید: «گاهی احساس می‌کنم فقط دارم درد خودم را تماشا می‌کنم که از درون عبور می‌کند، در حالی که سکوت کرده‌ام، اما درمان، در بهترین حالت، تبدیل به جایی برای نفس کشیدن می‌شود — برای آن‌ها و گاهی برای خودم.»

در یک جلسه، شرفه با گروهی از دختران آواره ملاقات کرد. آن‌ها تو پخانه، اعضای قطع‌شده بدن و آتش را دیده بودند. مثل آینه‌های هم واداتاق شدند: با همان حالت بدن و نگاه خالی. وقتی از آن‌ها خواست رنگی برای احساساتشان انتخاب کنند، بیشترشان سیاه یا بنفش تیره را برداشتند. آن کودکان تانک‌ها، مادران و خون کشیدند...

شرفه به من گفت: «ضربه روحی همگام شده بود، چیزی نیست که بتوانند پشت سر بگذارند در حالی که هنوز در آن زندگی می‌کنند، اما می‌توانیم سعی کنیم آن را تنظیم کنیم.» وقتی با من صحبت می‌کرد، صدایش آرام و تقریبا آهسته بود. «در جنگ، سکوت صادقانه است. حضورمن، نگاهم، صدای آرامم — گاهی تمام درمان فقط همین است.» اغلب، جلسات با یک حمله نزدیک قطع می‌شود. اتاق می‌لرزد، در باز می‌شود و او و بیمارانش فرار می‌کنند. اما حتی آن موقع هم، شرفه سعی می‌کند چیزی به بیمارانش بدهد. یک جمله. یک تماس. مثلا: «ادامه می‌دهیم، شما را رها نمی‌کنیم».

هم سکافی و هم شرفه دلایل کافی برای کنار کشیدن دارند. اما این کار را نمی‌کنند. به هم تکیه می‌کنند. به دعا. به نگاه‌هایی که بین همکارانی رد و بدل می‌شود که برای مکالمه‌های کامل خیلی خسته‌اند. سکافی گفت به هم یادآوری می‌کنند که ادامه دهند، حتی وقتی بدن‌هایشان می‌خواهد تسلیم شود.

من ماه‌ها از روی زمین درباره این جنگ گزارش دادم، در حالی که خودم درگیر آن بودم، درباره نابودی و گرسنگی نوشتم. درباره مرگ دیگران نوشتم در حالی که مطمئن نبودم خودم شب را زنده بمانم. در ۷ آوریل ۲۰۲۴ غزه را ترک کردم، و گرچه دیگر نگران امنیت فوری خودم نیستم، هر لحظه از برای عزیزانی که آنجا مانده‌اند می‌ترسم. جراده می‌گوید: «در قلب نابودی همدیگر را نگه می‌داریم، گاهی فقط به اندازه‌ای که بتوانیم ساعت بعد را زنده بمانیم.» من هم همین کار را یاد گرفته‌ام، هم در غزه و هم از دور.

نه هیچ راهنمای روانشناسی‌ای برای چنین شرایط آخرالزمانی‌ای وجود ندارد و نه هیچ تشخیصی که آن را قابل تحمل کند. واژگانی از فروپاشی وجود دارد که فقط با تجربه کردنش یاد می‌گیری. با حلقه غم شروع می‌شود: عزاداری برای بستگان، سپس همسایه‌ها، سپس همکاران، سپس کودکانی که هرگز نامشان را ندانستیم. دوستانم را از دست دادم، بعد خانواده‌ام، بعد محله‌ام، بعد همکارانی که گرسنگی و گزارش‌ها را با آن‌ها تقسیم کردم — روزنامه‌نگارانی که هنوز در حال آسمان فرومی‌ریزد گزارش می‌دهند. عزاداری بی‌پایان می‌چرخد.

سپس سرگیجه می‌آید: چرا من نه؟ چرا من با فرزند زنده‌ام از زیر آوار کشیده شدم در حالی که آن مرد هرینج فرزندش را از دست داد؟ این سؤالات مثل گرد در گلوم می‌نشینند. بعد ترس می‌آید، بی‌شکل و بی‌زمان، نه با انفجار بعدی، بلکه با کوبیده شدن یک در، فرود سخت یک پرنده، سرفه‌ای که مثل شلیک تفنگ طنین می‌اندازد. بدنم مثل آن روز، زیر آن سقف، قبل از اینکه بدانم نجات پیدا می‌کنیم، جمع می‌شود. تجربه «جداانگاری» شروع می‌شود. متخصصان سلامت روانی که به آن‌ها صحبت کردم، در میان بیمارانشان کودکانی را توصیف کردند که دیگر حتی جانمی‌خورند، نوپایانی که به نامشان پاسخ نمی‌دهند، دیگرانی که کلا گریه را متوقف کرده‌اند — نجات یافتگانی که هنوز راه می‌روند اما دیگر حاضر نیستند. سپس خستگی درمانگر می‌آید، یک فروسدگی نامرئی. شرفه به من گفت گاهی درد خودش را می‌بیند که از زبان دیگری حرف می‌زند.

اخراس ساده گفت: «مردم می‌گویند دیگر چیزی احساس نمی‌کنند. نمی‌توانند گریه کنند. نمی‌توانند دوست بدارند.» هیچ‌کس درباره بهبودی حرف نمی‌زند، حتی آن‌هایی که نجات پیدا کرده‌اند. ذهن فقط سعی دارد در بدن بماند. بعضی صبح‌ها بیدار می‌شوم و نفسم را جستجو می‌کنم، نیمه‌آگاه انتظار دارم پیدایش نکنم. اما می‌کنم — و همین، فعلا، باید کافی باشد.

ترجمه شده از رسانه نیویورکر
(Treating Gaza's Collective Trauma)

آیا هوشمندسازی، راه‌حل پایدار چالش انرژی است؟

راهی برای کاهش هزینه‌های تولید

گروه اقتصادی

در دنیای امروز که تحولات فناورانه، تعاملات اقتصادی و نیازهای روبه‌افزایش جامعه جهانی، ساختار جدیدی را در عرصه تولید و مصرف شکل داده، مقوله مدیریت انرژی دیگر تنها یک بحث فنی یا تخصصی محسوب نمی‌شود، بلکه به مسئله‌ای راهبردی در پیشرفت اقتصادی کشورها تبدیل شده است. در این میان، جمهوری اسلامی ایران به‌عنوان کشوری بزرگ در منابع نفت و گاز، همواره در زمره بازیگران اصلی این حوزه قرار داشته و دارد و از ظرفیت‌های قابل توجه و عظیمی نیز برخوردار می‌باشد اما نکته حائز اهمیت، چگونگی مصرف و مدیریت صحیح این منابع است، به گونه‌ای که بتوان ضمن حفظ ذخایر، بازدهی تولید و بهره‌وری صنعتی را نیز به سطح مطلوب رساند. یکی از چالش‌های مهمی که امروز در فضای صنعتی و تولیدی کشور مطرح است، موضوع ناترازی انرژی و تبعات آن بر قیمت تمام شده کالاهاست. ناترازی به معنای آن است که در برخی بازه‌ها یا حوزه‌ها، میزان تقاضای انرژی از میزان تولید یا توزیع پیشی می‌گیرد و همین مسئله، موجب فشار بر بخش تولید، کاهش بهره‌وری و در نهایت رشد قیمت‌ها می‌شود. این در حالی است که کشور ما از نعمت منابع انرژی سرشار به ویژه در حوزه انرژی خورشیدی و تجدیدپذیر برخوردار است اما استفاده بهینه از این منابع، نیازمند نگاه نوین و مبتنی بر بهره‌گیری از دانش، فناوری و هوشمندسازی فرآیندهای صنعتی است. به طورکل نیز می‌توان عنوان داشت که در نگاه کلان، هوشمندسازی صنایع، تنها یک ضرورت فناورانه نیست، بلکه یک الزام راهبردی برای حرکت در مسیر تولید، جهش صادرات و کاهش وابستگی به منابع خام محسوب می‌شود. با ورود فناوری‌های نوین به بخش تولید و صنایع، می‌توان هم به کنترل مصرف انرژی پرداخت و هم هزینه تمام شده را کاهش داد، بی‌آن که نیاز به فشار بر منابع مالی وجود داشته باشد. در حقیقت توجه به بهره‌وری، کاهش هدررفت منابع و ارتقای کارایی زنجیره تولید، از ارکان اصلی تحقق این رویکرد است. در نهایت نیز گفتنی است که ناترازی انرژی چنانچه با تدبیر و استفاده از ظرفیت شرکت‌های دانش‌بنیان مدیریت شود، نه تنها دیگر چالش نخواهد بود، بلکه به فرصتی برای تحول در سازوکار تولید داخلی تبدیل خواهد شد. در ادامه این گزارش، به بررسی ابعاد این مسئله، تأثیر آن بر قیمت کالاها و راهکارهای مقابله با آن در قالب هوشمندسازی صنایع پرداخته می‌شود که می‌خوانید.

اثر ناترازی انرژی بر فرآیند تولید

تولید محور توانمندی و رشد اقتصادی کشور است و مسائل مربوط به تأمین پایدار انرژی، موضوعی بنیادین در بنگاه‌های تولیدی محسوب می‌گردد. بنابراین مادامی که واحدهای صنعتی و تولیدی در حوزه تامین انرژی با ناترازی رو به رو می‌شوند، روند تولید نیز در آن دوره‌ها با اختلال مواجه شده و این مسئله، نظم برخی خطوط تولید را با چالش‌هایی روبه‌رو می‌سازد. در حقیقت می‌توان عنوان داشت که هرگونه نوسان در دسترسی به انرژی، خواه در قالب تأخیر در تأمین برق یا افت فشار گاز، باعث وقفه‌های مقطعی در فعالیت‌های تولیدی می‌شود. این وقفه‌ها در نگاه نخست ممکن است کوتاه یا گذرا به نظر برسند اما در مجموع، تأثیری مستقیم بر قیمت تمام شده کالاها و بهره‌وری نهایی تولید دارند. افزایش هزینه‌های جانبی، اختلال در زمان‌بندی تحویل کالا به بازار، کاهش بهره‌وری نیروی کار و فرسودگی ماشین‌آلات، از جمله نتایجی است که در اثر ناپایداری تأمین انرژی برای تولیدکنندگان رقم می‌خورد. در این میان، لزوم طراحی برنامه‌ای جامع برای استفاده بهینه از منابع انرژی، به مطالبه‌ای جدی در بین فعالان صنعت تبدیل شده است و همواره بر استفاده بهینه از منابع انرژی و هوشمندسازی به منظور افزایش بهره‌وری نیز تاکید می‌گردد.

هوشمندسازی، راهی برای افزایش بهره‌وری

هوشمندسازی صنایع، یکی از مسیرهای قابل اتکا در مقابله با آثار ناترازی انرژی به شمار می‌رود. امروزه در بسیاری از نقاط دنیا، استفاده از سامانه‌های مدیریت هوشمند مصرف انرژی، نه به‌عنوان یک مزیت بلکه به‌عنوان ضرورتی اجتناب ناپذیر در نظر گرفته می‌شود. در کشور ما نیز طی سال‌های اخیر، شرکت‌های فناور، دانش‌بنیان‌ها و مراکز صنعتی وابسته به دانشگاه‌ها، در این زمینه اقدامات ارزشمندی را آغاز کرده‌اند. تجهیز کارخانجات به سیستم‌های پایش لحظه‌ای مصرف، بهینه‌سازی فرآیندهای انرژی‌بر، استفاده از الگوریتم‌های برنامه‌ریزی انرژی و بازچرخانی حرارتی، نمونه‌هایی از ظرفیت‌هایی است که می‌تواند در ارتقای بهره‌وری نقش مهمی ایفا کند. آنچه در این مسیر اهمیت دارد، حمایت راهبردی از این فناوری‌ها و تسهیل استفاده گسترده از آن‌ها در واحدهای صنعتی است و هماهنگی میان وزارتخانه‌های صمت، نیرو، نفت و بخش اجرایی نیز می‌تواند افق روشنی را برای ارتقاء سطح بهره‌وری انرژی در صنعت ترسیم کند.

لزوم هم‌افزایی بخش دولتی و خصوصی

تولید تنها در صورتی می‌تواند بیش از پیش شکوفا شود که تعامل سازنده میان دولت و بخش خصوصی برقرار گردد. در این مسیر دولت می‌تواند با نقش‌آفرینی سیاست‌گذارانه، فضای لازم برای استفاده گسترده از فناوری‌های بهینه‌سازی مصرف را فراهم کند و از سوی دیگر، فعالان اقتصادی نیز با اعتماد به دانش بومی، گام در مسیر بهره‌وری بردارند. باید توجه داشت که کاهش هزینه‌های تولید، تنها از مسیر مشوق‌های ارزی یا کاهش مالیات حاصل نمی‌شود؛ بلکه بهره‌وری انرژی، به عنوان یکی از ارکان پنهان در قیمت نهایی محصولات، می‌تواند تأثیر چشمگیری بر قدرت رقابت صنایع در بازارهای داخلی و بین‌المللی داشته باشد. در شرایطی که منابع انرژی به عنوان ثروتی خدادادی و طبیعی در اختیار قرار دارد، امانت‌داری از این سرمایه و بهره‌گیری صحیح از آن، وظیفه‌ای عمومی و راهبردی است و هدایت این منابع به سوی فعالیت‌های مولد، بدون اتلاف یا استفاده نادرست نیز یک ضرورت است چرا که می‌تواند ضامن پایداری توسعه در سال‌های آتی باشد.

سخن پایانی

در شرایطی که جهان با شتابی روزافزون به سمت بهره‌وری بالا، مصرف هوشمند انرژی و بهره‌گیری از فناوری‌های نوین حرکت می‌کند، کشورمان نیز فرصت‌های ممتازی برای پیش‌گامی در این عرصه دارد. ظرفیت‌های بالقوه موجود در حوزه انرژی، منابع انسانی متخصص، شرکت‌های دانش‌بنیان و ... همگی عواملی هستند که می‌توانند زمینه‌ساز جهشی قابل توجه در بخش تولید و صنعت کشور باشند. ناترازی انرژی اگرچه پدیده‌ای چالش‌برانگیز به نظر می‌رسد، اما در واقع می‌تواند نقطه آغازی برای بازنگری در ساختار مصرف، طراحی مدل‌های بهره‌ور و سرمایه‌گذاری هوشمندانه در فناوری‌های نوین باشد. امروز دیگر نمی‌توان با روش‌های سنتی و تکیه صرف بر منابع فسیلی، تولید رقابتی و پایدار داشت. در عوض، باید با اتکا به سیاست‌های کلان کشور همچون اقتصاد مقاومتی، در مسیر کاهش وابستگی، افزایش بهره‌وری و تحول در زیرساخت‌های تولید گام برداشت. تجربه کشورهای موفق نشان داده که هوشمندسازی صنایع نه‌تنها به کاهش مصرف انرژی منجر می‌شود، بلکه باعث کاهش هزینه‌های تولید، ارتقای کیفیت محصولات و تقویت موقعیت رقابتی در بازارهای جهانی نیز می‌گردد و این همان مسیری است که صنایع ما نیز باید طی کنند. در این مسیر بهره‌گیری از ظرفیت نخبگان، دانشگاه‌ها، شرکت‌های فناور و تعامل بین صنعت و دولت، می‌تواند موتور محرک این تحول باشد. نکته مهم آن است که هم اکنون فضای موجود با رویکردی حمایت‌محور نسبت به فناوری‌های نو و تولید دانش‌بنیان تنظیم شده است اما این فرصت بی‌سابقه باید بیش از پیش از سوی فعالان صنعتی و تولیدکنندگان شناخته شود و مورد استفاده قرار گیرد. ناترازی انرژی، بانگاه دقیق و مدیریت هدفمند، نه مانع، بلکه مولفه‌های برای گذار به دوران نوین تر تولید داخلی است. در این مسیر، همکاری دولت با بخش خصوصی، تسهیل فرآیند تأمین تجهیزات هوشمند، تقویت زیرساخت‌های دیجیتال و فراهم‌سازی بستر برای ورود فناوری‌های نوین به خط تولید، می‌تواند آینده‌ای روشن‌تر را در برابر اقتصاد کشور قرار دهد؛ آینده‌ای که در آن تولید داخلی هم‌پای بهره‌وری، رشد خواهد کرد و در مسیر پیشرفت صنعتی گام‌هایی استوارتر برخواهد داشت.

نوبت دوم

فراخوان مزایده عمومی یک مرحله ای

فروش چوب حاصل از هرس درختان

شهرداری سیرجان در نظر دارد مزایده عمومی خدمات (شرح مختصر: فراخوان مزایده عمومی یک مرحله ای فروش چوب حاصل از عملیات هرس درختان) به شماره ۱۰۰۴۰۰۵۶۷۴۰۰۰۰۰۴ را از طریق سامانه تدارکات الکترونیکی دولت برگزار نماید. کلیه مراحل برگزاری مزایده از دریافت اسناد مزایده تا ارائه پیشنهاد مزایده گران و بازگشایی پاکتها از طریق درگاه سامانه تدارکات الکترونیکی دولت (ستاد) به آدرس: www.setadiran.ir انجام خواهد شد و لازم است مزایده گران در صورت عدم عضویت قبلی، مراحل ثبت نام در سایت مذکور و دریافت گواهی امضای الکترونیکی را جهت شرکت در مزایده محقق سازند.

تاریخ انتشار مزایده در سامانه تاریخ ۱۴۰۴/۵/۶ می باشد.
مهلت زمانی دریافت اسناد مزایده از سایت: ساعت ۱۲ روز پنجشنبه تاریخ ۱۴۰۴/۵/۱۶
مهلت زمانی ارائه پیشنهاد: ساعت ۱۲ روز دوشنبه تاریخ ۱۴۰۴/۵/۲۷
زمان بازگشایی پاکتها: ساعت ۸ روز سه شنبه تاریخ ۱۴۰۴/۵/۲۸
اطلاعات تماس دستگاه مزایده گزار جهت دریافت اطلاعات بیشتر در خصوص اسناد مزایده و ارائه پاکتها
آدرس: آدرس سیرجان بلوار شهید زندی نیا حوزه معاونت خدمات شهر و تلفن ۰۳۴-۴۲۳۳۸۱۰۲
اطلاعات تماس سامانه ستاد جهت انجام مراحل عضویت در سامانه: مرکز تماس ۰۲۱-۴۱۹۳۴
دفتر ثبت نام ۸۸۹۶۹۷۳۷ و ۸۵۱۹۳۷۶۸
تاریخ انتشار نوبت اول ۱۴۰۴/۵/۶
تاریخ انتشار نوبت دوم ۱۴۰۴/۵/۱۳
خ ش ۱۴۰۴/۵/۶

مدیریت ارتباطات شهرداری سیرجان

نوبت دوم

آگهی فراخوان مناقصه عمومی یک مرحله ای

دهیاری کوشک زر در نظر دارد اجرای پروژه: تخریب، جدول گذاری، زیرسازی و آسفالت سطح معابر روستای کوشک را با اطلاعات پایه به شرح ذیل واگذار نماید:
۱- نوع فراخوان: آگهی مناقصه عمومی یک مرحله ای
۲- موضوع مناقصه: پروژه: تخریب، جدول گذاری، زیرسازی و آسفالت سطح معابر روستای کوشک روستای کوشک زر از توابع استان البرز شهرستان ساوجبلاغ بخش مرکزی
۳- شماره مناقصه: ۳۵۱/۹/۴/۳ -۲۱۲۷ شماره فراخوان سامانه دولت: ۲۰۰۴۰۹۰۶۱۸۰۰۰۰۱
۴- محل و زمان و مهلت دریافت اسناد - تحویل - گشایش پیشنهادها - نشانی دریافت اسناد مناقصه.
۴-۱- مهلت دریافت اسناد مناقصه از تاریخ نشر آگهی نوبت اول مورخ ۱۴۰۴/۰۵/۰۶ تا ساعت ۱۳ روز دوشنبه مورخ ۱۴۰۴/۰۵/۱۳ از سامانه تدارکات الکترونیک دولت می باشد.
۴-۲- مهلت تسلیم پیشنهادها و آپلود در سامانه و ارائه اصل ضمانتنامه شرکت در مناقصه به دهیاری کوشک زر توسط مناقصه گران پایان وقت اداری روز یکشنبه مورخ ۱۴۰۴/۰۵/۲۶ می باشد.
۴-۳- تاریخ بازگشایی پاکت ها: ساعت ۰۷:۰۰ صبح روز دوشنبه مورخ ۱۴۰۴/۰۵/۲۷ می باشد.
۴-۴- محل ارائه اصل ضمانتنامه شرکت در مناقصه و تلفن تماس جهت پاسخگویی به سوالات: استان البرز شهرستان ساوجبلاغ روستای کوشک زر جنب املاک رایان دهیاری کوشک زر تلفن: ۰۲۶-۴۴۶۶۳۹۵
۵- مدت انجام کار: ۳ ماه.
۶- نوع و مبلغ تضمین:
۶-۱- انواع تضمین مورد قبول جهت شرکت در مناقصه:
۶-۱-۱- ضمانت نامه بانکی.
۶-۱-۲- واریز وجه نقد به شماره حساب دهیاری ۵۶۱۷۴۸۸۷۷۲۵۰۶۴۰۲ نزد پست بانک بنام دهیاری کوشک زر
۷- ضمانت نامه حسن انجام تعهدات: برنده مناقصه موظف به ارائه ضمانتنامه سپرده حسن انجام تعهدات ۱۰٪ مبلغ قرارداد می باشد.
۸- هزینه درج آگهی روزنامه در دو نوبت به عهده برنده مناقصه می باشد.
۹- در صورتی که برندگان اول، دوم و سوم مناقصه حاضر به انعقاد قرارداد نشوند، سپرده آنان به ترتیب ضبط و وصول خواهد شد.
۱۰- دهیاری در رد یا قبول هریک از پیشنهادات مختار است.
۱۱- سایر اطلاعات در اسناد مناقصه مندرج است.
۱۲- درصورت توافق با بنیاد مسکن انقلاب اسلامی شهرستان به این پروژه قیر رایگان لحاظ خواهد شد.
کلیه فرآیند انجام مناقصه (دریافت اسناد و ...) از طریق سامانه تدارکات الکترونیکی دولت به آدرس www.setadiran.ir انجام می پذیرد.

تاریخ انتشار نوبت اول ۱۴۰۴/۵/۶ تاریخ انتشار نوبت دوم ۱۴۰۴/۵/۱۳

محل و برآورد تقریبی پروژه

ردیف	شهرستان	عنوان پروژه	مبلغ برآورد (ریال)	مبلغ تضمین (ریال)
۱	ساوجبلاغ	زیر سازی و آسفالت معابر	۴۹,۳۵۹,۳۶۱,۲۹۲ ریال	۲,۴۷۰,۰۰۰,۰۰۰ ریال

مجتبی پالیزدار- دهیار کوشک زر

آگهی فراخوان مناقصه عمومی یک مرحله‌ای فشرده (همزمان با ارزیابی "یکپارچه")

شرکت شهرکهای کشاورزی وابسته به وزارت جهاد کشاورزی به شماره ثبت ۴۹۵۳۲ و شناسه ملی ۱۰۱۰۰۹۴۷۰۶۵ در نظر دارد از محل اعتبارات تملک دارائیهای سرمایه‌ای- عمرانی، انجام فراخوان موردنیاز به شرح جدول ذیل را از طریق مناقصه عمومی در سامانه تدارکات الکترونیکی دولت (ستاد) به نشانی www.setadiran.ir برگزار و بر اساس مفاد اسناد مناقصه به متقاضیان و پیمانکاران واجد شرایط و دارای صلاحیت معتبر واگذار نماید. کلیه مراحل برگزاری فراخوان از دریافت و تحویل اسناد فراخوان تا تهیه فهرست متقاضیان دارای صلاحیت، ارائه پیشنهاد متقاضیان و بازگشایی پاکتها از طریق درگاه سامانه تدارکات الکترونیکی دولت (ستاد) انجام خواهد شد.
۱) مهلت دریافت اسناد مناقصه: از تاریخ ۱۴۰۴/۰۵/۱۲ لغایت ۱۴۰۴/۰۵/۱۶ از طریق سامانه تدارکات الکترونیکی دولت.

ردیف	نام استان	نام شهرستان	نام شهرک	موضوع مناقصه	شماره مناقصه	مبلغ برآورد پایه (میلیون ریال)	مبلغ تضمین (میلیون ریال)	صلاحیت مورد نیاز	شماره فراخوان در سامانه تدارکات الکترونیکی دولت
۱	بوشهر	دلوار	شهرک کشاورزی مولد دلیران	خرید لوله پلی اتیلن تأسیسات مشترک واحدهای پرورش میگو شهرک کشاورزی مولد دلیران	۱-۱۴۰۴ دلیران	۳۹۷۴۹۹	۱۹۸۷۴	مناقصه‌گران یا گروه های مشارکت می‌بایست تولیدکننده یا تامین‌کننده دارای نمایندگی معتبر شرکتهای تولید کننده لوله پلی‌اتیلن مورد تایید وزارت صنعت، معدن و تجارت و موسسه استاندارد و تحقیقات صنعتی ایران بوده و یا در فهرست سامانه های نوین آبیاری وزارت جهاد کشاورزی باشند و گواهی‌نامه‌های لازم را به انضمام اسناد مناقصه ارائه نمایند. مناقصه گران موظفند لیست و مدارک گروه مشارکت که مورد تائید شرکت شهرک های کشاورزی باشد را به پیوست اسناد مناقصه تحویل کارفرما نمایند.	۲۰۰۴۰۰۱۵۳۶۰۰۰۰۰۶

۲) مهلت ارسال پاسخ مناقصه: تا ساعت ۰۸:۰۰ تاریخ ۱۴۰۴/۰۶/۰۱ پیشنهاد خود را از طریق سامانه مزبور تحویل نمایند.
۳) زمان بازگشایی پیشنهادها (پاکات ارزیابی کیفی): ساعت ۱۰:۰۰ صبح روز شنبه به تاریخ ۱۴۰۴/۰۶/۰۱ به آدرس بند ۶
۴) سایر اطلاعات و جزئیات مربوطه در اسناد مناقصه مندرج است.
۵) به پیشنهادهای فاقد امضاء، مشروط و مخدوش مطلقاً ترتیب اثر داده نخواهد شد.
۶) آدرس مناقصه گزار: تهران- خیابان شهید دکتر عباسپور (توانیر)- نبش کوچه گیتا- پلاک ۸

وزارت جهاد کشاورزی
شرکت شهرکهای کشاورزی

دبیرخانه کمیسیون معاملات
تلفن: ۱۷-۸۸۶۷۱۱۱۶